

מתוך מחזור השירים קולות

ספריית פועלים, 1999

*

קונִקְיָה קְבוּעָה בְּעוֹלָמוֹת בְּלָתִי-
אֶפְשָׁרִים. בִּינִי וּבֵין מִי
שְׁחוּשְׁבַת אוֹתִי

*

רוּחַ הַזְּנִיק
חֶפֶן יוֹנִים
הַזּוּיוֹת

לְשֵׁמִים. הֵם קְרוּיִים בְּפִינוּ

עָנְנִים

*

אוּ מִים. שְׁפָה שֶׁל מִים

*

נָסִי לְחִלְחַל, כְּחֶלֶה
הַיָּם פּוֹעֵם בְּתוֹכָהּ כְּשֶׁלִּיָּה וְרַק קְרָנִים
שֶׁל שְׁמֶשׁ פְּנִימִית
חוֹצוֹת אוֹתָהּ.

זֶה יִמְלֵא אֶת לִבִּי

*

מְנִיפָה עֲצָמָה אֶל הָאֵוִיר, אֶת לִוְמָדַת חֲקִים מֵתוֹךְ
רְחוֹף. מֵה שְׁחָסֵר בַּפֶּעַם הָרֵאשׁוֹנָה אֵינוֹ
הַבְּנָה. רַק

זְכָרוֹן

*

גם לידים יש זכרון. קו זעיר
שהעמיק מצטלב

עם אחר. שותק

את המלה

אל תוך

היד

*

רצה לקראתי אף על פי שאינני באה
צאי, צאי, את קוראת אלי כמו שקוראים לשבלול

*

בין צפורי הקר נשמע דרדור

כנפים. קול עולה בשברי

סלמות אל תחיתו. אלמלא

היה קול

לאנפות, היו אובדות

תנועות הפתב

באור

*

המעוף הזה הוא מלא משחרר. שבריר

זמן בו ככה המוצקות

ומשתחררת

במשק

*

טפה מתהווה על גג הנפש

הרגע הזה אני שלמה ברטיסים

*

עלים נופלים. עצי
שטים. פיטנגו. שמת
טפות גשם. אבל
אין לנענע
עוד רגע אחד את

הרגע? ירק

נכרך סביב

עצמו. נקשר בי. נעלם. גן דק. ירק. בתוך הכחול. בצהוב שבבתוך
הכחול

*

סוגרים מתעגלים. שאלה נכנסת שקטה אל
תוף שתיקת
התשובה. מה
שהודף אותי נובט
כמות שהוא.

אני קרובה. כמו לא הייתי כאן

*

אני שרה אל תוף סדק

הבית. בתוף חריצי שקט
ישנה מלה שתשנה
אותנו

*

דרוך בינות לענפים
בגופי. הדבר שחלמתי
מטפס בשקט
מעלי

*

הַקֶּפֶה חֵלֵשׁ
הַבֶּקֶר. אֲבָל בּוֹאֵי
נִעְמִיד פְּנִים. בּוֹאֵי נְגִיד שְׁאֲפָשֶׁר
לְעִשׂוֹת סְפוּר פְּשׁוּט
אֶהְבֶּה לְמִשְׁל -

נְגִיד שְׁאֲפָשֶׁר לְמַצֵּא מְלָה. אַחַת בְּלִבֵּד
נְגִיד לְשִׁתִּיקָה -

נְגִיד שְׁאֲפָשֶׁר לְשַׁכַּח אֶת הַמּוֹת

*

עֲכָשׁוּ תִשְׁכַּחֵי הַכֹּל. בְּרוּחַ בֵּין הַרְהוּר לְתִשׁוּקָה, נִשְׁאַר מְקוֹם
לְמְקוֹם, עֲכָשׁוּ
לְעַכְשִׁיו

יִכְלְנוּ לְהִסְתַּפֵּק בְּזֹאת

*

מְרַחֵק מִתְקַצֵּר וְהוֹלֵךְ רֹץ
לְקִרְאָתִי. רַק שְׁאֵינִי מְבִינָה עֵדִין אֶת הַצִּלִּיל

לֹא יִכְלֹת לְעַצֵּר לְמוֹת. וְאוּלַי אֵינְךָ
אֶלֹא אוֹתוֹ דָּבַר עֲצָמוֹ

לֹא מוֹבֵן. מוֹל עוֹלָם. בְּנִקְדָּה הַמְבַקֶּשֶׁת לְהַגְבִּיהוּ

*

הֵאֵם תְּעוּזִי לְהַפְתִּיעַ אֶת צִדּוֹ הַמוֹאֵר שֶׁל יְרַח מִתּוֹךְ גּוֹפּוֹ הַחֲסֵר?
תִּשְׁמִיעֵי אֶת צוּרֹת

הַהֲד?

*

הם אינם מבינים שעלי לבצע מעברים. למשל מגוף
אשה. לגוף מלה.
אפשר להרחיקם זה מזה כמו מניפה, אבל
אפשר להניחם זה
בתוך זה.

מבעד למלה אשה
משיבה לי
מבט

*

שתולה כאחד העצים אני אומרת "בתי". אני ערמת
סלים כהים
מלחם.
זו פעימת הבקר

אבל הקול האומר "אני" מחיש את הזמן עד עקבותי

*

יפיה של רקמה בשולי שמלות הוא
ארף הרוח

ששקעו בה. הנה,
אני מגלה לך: עמק הוא חוץ
משוף אל
עצמו

*

קור נארג מתוכי מאריך חוט דקיק בעולם. כמו דבש
שחר את נצנוץ הפרג -

האם את סבלנית כאשר את פוגשת דבורה?

*

ביני ובין דברים שאני רואה. חול. עירם
ספוגי של עלה. טימין
הם קוראים את מחשבותי

הזקרי. מה שהתחבר ברוך מתגלה לא מובן

*

אני מזכירה לגופי לשבר את הצורה ההוגה. אם אגע
בשלקן -, אחזיר לעצמי את תחושת
הרגע

*

אור תלול
בנשימת הימים שלי. אתה
לוקח אותי ומתפעל, כשם שאני
לוקחת תנועות המשחררות
מגופך

כוכבים מתהלכים עירמים כאלו לא למדו מעולם להפריד

*

זכרי, לא זמן. רק תנועת הרגע. יחיד עד אין סוף

היום יפנה. אנחנו נלך.

יכמה

היינו

*

בהתעטף עלי נפשי

חשך

סמוי

ומתעקש

*

אָסור לך לַגַּעַת בְּקוּיִם שְׂצָלִי עוֹקֵר
מַעֲצִיִּים. עֲנָפִים מְתִים
בְּזִיכְרוֹן.

עַד שְׁיִכּוּ שְׂרָשִׁים בְּכַף יָדֵי הַכֹּל
קָרוֹב. וּבְכָל אֵין לַגַּעַת

*

כָּלֶךְ מְכַסֶּה כּוֹכְבִים. אֲנִי מוֹדֵדֶת בְּךָ אֶת טִימְנִי
הַנְּשָׁמָה, הֵם מְתַאֲמִים כָּל כֶּךְ

מִתָּר לִי לְאַהֲבָךָ?

הדסה טל 054.4946615 info@hadassatal.com www.hadassatal.com